

POSTANOWIENIE

Dnia 29 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **S. C. V.**

oskarżonego z art. 157 § 1 k.k.

w dniu 29 listopada 2023 r.,

po rozpoznaniu, na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela substydiarnego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 23 września 2022 r., sygn. akt IV Ka 852/22

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie

z dnia 10 grudnia 2021 r., sygn. akt II K 685/19/S i umarzającego postępowanie

w sprawie

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć oskarżyciela substydiarnego J. K. – V. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

S. C. V. został oskarżony o to, że w dniu 13 sierpnia 2011 roku uszkodził ciało J. K. – V. w postaci złamania palca prawej stopy, które to obrażenie naruszyło czynność narządów jej ciała na okres powyżej siedmiu dni trwający tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie wyrokiem z dnia 10

grudnia 2021 roku, sygn. akt II K 685/19/S:

I. Na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. w zw. z art. 66 § 1 i § 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. postępowanie karne przeciwko S. C. V. w sprawie o czyn polegający na tym, że w dniu 13 sierpnia 2022 roku w K. rzucił w kierunku J. K. – V. wałkiem drewnianym, który po odbiciu się od komody spadł na prawą stopę pokrzywdzonej, czym nieumyślnie spowodował u J. K. – V. uszkodzenie ciała w postaci złamania palca prawej stopy, które to obrażenie naruszyło czynności narządu jej ciała na czas dłuższy niż 7 dni, tj. występki z art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 157 §1 k.k. warunkowo umorzył na okres próby wynoszący 1 rok.

II. Na mocy art. 67 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek zadośćuczynienia za doznana krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonej J. K. – V. kwoty 1000 złotych w terminie 1 miesiąca od uprawomocnienia się wyroku.

III. Na zasadzie art. 640 § 1 k.p.k. w zw. z art. 628 pkt 1 k.p.k. i art. 629 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżycielki posiłkowej subsydiarnej J. K. - V. kwotę 300 złotych tytułem zwrotu poniesionych przez nią kosztów procesu.

IV. Na podstawie art. 7 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 roku, Nr.49, poz.233 ze zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 złotych tytułem opłaty od warunkowego umorzenia postępowania.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 23 września 2022 roku, sygn. akt IV Ka 852/22, po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego uchylono zaskarżony wyrok i umorzono postępowanie wobec stwierdzenia przedawnienia karalności zarzucanego czynu.

Kasację od tego orzeczenia wniósł pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej subsydiarnej J. K. – V., który zaskarżył w/wym. wyrok w całości i zarzucił rażące naruszenie prawa mające wpływ na treść orzeczenia, a to obrazę przepisów postępowania w postaci art. 7 k.p.k. i art.410 k.p.k. w zw. z art.458 k.p.k. , a także art. 457 § 3 k.p.k. polegającą na pominięciu w podstawie wyroku faktu ujawnienia w toku rozprawy głównej okoliczności świadczących zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego o zamiarze oskarżonego, co doprowadziło Sąd odwoławczy do rażącego naruszenia prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia , tj. obraży przepisów prawa materialnego , a to art. 157 § 1 k.k. przez

jego niepełne zastosowanie oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 9 § 1 k.k. przez ich niezastosowanie, polegającą na niewzięciu pod uwagę, że zachowanie oskarżonego było umyślnym usiłowaniem spowodowania naruszenia czynności narządu ciała na okres powyżej siedmiu dni, co z kolei doprowadziło do rażącego naruszenia prawa, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. niewłaściwego zastosowania art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 2 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. oraz do niezastosowania art. 101 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 102 *in fine* k.k., w efekcie czego Sąd odwoławczy uchylił wyrok Sądu I instancji i umorzył postępowanie, podczas gdy w rzeczywistości przedawnienie karalności czynu nie nastąpiło, gdyż karalność czynu oskarżonego przedawnia się w dniu 13 sierpnia 2026 roku, a to wobec wszczęcia postępowania przed dniem 13 sierpnia 2021 roku, a więc nie zaistniała bezwzględna przyczyna odwoławcza, ani też nie jest zasadny stosowny zarzut apelacji obrońcy oskarżonego.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty, pełnomocnik oskarżycieli posiłkowej subsydiarnej J. K. – V. wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi odwoławczemu, ze wskazaniem na konieczność poprawienia kwalifikacji prawnej na niekorzyść oskarżonego w trybie art. 455 k.p.k.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Rejonowej dla Krakowa – Krowodrzy w Krakowie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Pisemną odpowiedź na kasację złożył także obrońca oskarżonego, który wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja wniesiona przez pełnomocnika oskarżycielki subsydiarnej okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym uzasadniającym jej oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k., tj. bez udziału stron.

Analiza zarzutów kasacji prowadzi do wniosku, że podniesione w niej zarzuty naruszenia prawa procesowego zostały sformułowane instrumentalnie, celem stworzenia pozornych podstaw dla wniesienia nadzwyczajnego środka zaskarżenia, jakim jest kasacja. W pierwszej kolejności podkreślić trzeba, że choć sąd odwoławczy zaaprobował sposób procedowania sądu I instancji i nie zmienił

oceny materiału dowodowego ani nie dokonał własnych ustaleń faktycznych w sprawie, skarżący, wbrew treści art. 519 k.p.k., nadal podważa przeprowadzoną ocenę materiału dowodowego.

Podkreślenia wymaga, że przyczyną uchylenia w całości wyroku Sądu I Instancji i umorzenia postępowania przez Sąd Okręgowy było stwierdzenie w toku kontroli instancyjnej ujemnej przesłanki procesowej z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., tj. przedawnienia karalności czynu przypisanego oskarżonemu S. C. V. W takim przypadku w myśl art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k., Sąd odwoławczy uchyla zaskarżone orzeczenie niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia.

Pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej subsydiarnej, zarzucając merytorycznie niewłaściwą ocenę materiału dowodowego w zakresie przyjęcia nieumyślnego działania oskarżonego przez Sąd I Instancji - podobnie jak w wywiedzionej apelacji - ogranicza się do zakwestionowania sposobu oceny określonych dowodów dokonanej przez Sąd I instancji tylko dlatego, że wynik tej oceny nie jest korzystny dla strony skarżącej.

Zarzut naruszenia przepisów procesowych, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. obu w zw. z art. 458 k.p.k., a także art. 457 § 3 k.p.k. i art. 433 § 2 k.p.k. doprowadził do rażącego naruszenia przepisów prawa materialnego, a to art. 157 § 1 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 9 § 1 k.k., a w konsekwencji do niewłaściwego zastosowania art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 2 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. oraz do niezastosowania art. 101 § 1 pkt 3 k.k. w zw. z art. 102 *in fine* k.k., w rzeczywistości sprowadza się do kwestionowania przypisania oskarżonemu występku kwalifikowanego z art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 1 k.k., tj. nieumyślnego spowodowania uszkodzenia ciała pokrzywdzonej J. K. – V.

W ocenie pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej subsydiarnej zachowanie oskarżonego było umyślnym usiłowaniem spowodowania naruszenia czynności narządu ciała pokrzywdzonej na okres powyżej siedmiu dni. Forsowanie przez skarżącego takiego stanowiska ma to niebagatelne znaczenie. Zmiana kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, przez przyjęcie umyślności działania oskarżonego powoduje wydłużenie terminu przedawnienia karalności czynu do dnia

13 sierpnia 2026 roku.

Zmierzające w tym kierunku zarzuty kasacyjne w znacznej części stanowią powielenie zarzutów apelacyjnych, podobnie jak i podniesione na ich uzasadnienie argumenty. W rezultacie autor kasacji stara się doprowadzić do poddania ocenie przez Sąd Najwyższy ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd *meriti*. Zauważyć należy, że postępowanie kasacyjne przed Sądem Najwyższym nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i jako takie służyć weryfikowaniu orzeczeń zapadłych w sądach pierwszej i drugiej instancji. Z istoty kasacji, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia - wynika, że niedopuszczalne jest dokonywanie przez Sąd Najwyższy ponownej oceny dowodów, czy też poprawności dokonanych w sprawie ustaleń faktycznych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 lipca 2015 roku, IV KK 214/15).

Sąd II Instancji rozpoznający apelację, nie znalazł uzasadnienia dla zarzutów oskarżycielki posiłkowej subsydiarnej w zakresie błędu w ustaleniach faktycznych dokonanych przez Sąd I Instancji, a upatrywanego przez skarżącą w przyjęciu przez Sąd I Instancji kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu, tj. przestępstwa z art. z art. 157 § 3 k.k. w zw. z art. 157 § 1 kk.

Sąd Okręgowy nie miał wątpliwości co do braku podstaw do przypisania oskarżonemu umyślności działania, a tym samym popełnienia występku z art. 157 § 1 k.k. W ocenie Sądu odwoławczego *„Należy podkreślić brak w mniejszej sprawie podstaw do czynienia stanowczych ustaleń odnośnie okoliczności towarzyszących temu zdarzeniu, w szczególności podawanych przez pokrzywdzoną w zeznaniach, tj., że rzucając wałkiem, mąż celował w jej głowę lecz udało jej się uchylić (...)”* (s. 8 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*).

Argumenty kasacji w powołanym zakresie stanowią niedopuszczalną polemikę z ustaleniami Sądu I instancji, nie wskazują natomiast faktycznych błędów w procedowaniu w ramach przeprowadzonej kontroli instancyjnej. Sąd Okręgowy w pełni podzielił prawidłowość oceny prawno-karnej działania oskarżonego S. C. V. tj. nieumyślnego uszkodzenia ciała pokrzywdzonej J. K. – V.

Zgodnie z art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło mieć ono istotny wpływ na treść orzeczenia. Z przepisu tego

wynika *a contrario*, iż nie jest dopuszczalne wniesienie kasacji z powodu domniemanego błędu w ustaleniach faktycznych stanowiących podstawą skarżonego orzeczenia.

Podniesiony zatem w kasacji pełnomocnika zarzut, kwestionujący podstawę faktyczną rozstrzygnięcia Sądu I instancji, nie spełnia ustawowych wymogów zarzutu kasacyjnego (art. 519 k.p.k.).

Mając na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności, Sąd Najwyższy oddalił kasację w trybie art. 535 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadną. Kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążono oskarżycielkę subsydiarną.

[PGW]

[ał]